

20 czerwca 1931 r.

URZĄD PATENTOWY

~~A41b~~ 3/01

A41b 3/01

AG

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 13642.

Feliks Banaś
(Poznań, Polska).

~~Kl. 3 d~~ 2.

3 d 1/08

Sposób ustalania wymiarów materiału na ubranie zapomocą wzorca.

Zgłoszono 17 stycznia 1930 r.
Udzielono 27 kwietnia 1931 r.

Niniejszy wynalazek dotyczy sposobu ustalania wymiarów materiału na ubranie zapomocą wzorca.

Dotychczas przykrawanie materiału np. na marynarkę odbywało się w ten sposób, że miarą zdejmowano na osobie główne wymiary, a niezbędne dalsze wymiary do krojenia materiału, jak np. szerokość przestrzeni pod pachą od przodu do plec lub położenie punktu, gdzie stykają się przód i tył marynarki z rękawem w przedniej części i t. d., obliczano zapomocą wzorów (matematycznych) z pamięci lub wzorów zawartych w podręcznikach krawieckich.

Nowy sposób przykrawania materia-

łu, zamiast obliczenia dalszych wymiarów zapomocą wzorów, stosuje się w tym celu specjalny wzorzec. Wzorzec ten ma kształt prostokątnego trójkąta równoramiennego, którego przeciwprostokątna ma długość równającą się czwartej części objętości w piersiach danej osoby, powiększoną o 30 mm. Długość przeciwprostokątnej tego wzorca dzieli się na trzy równe części i w punktach dzielących przeciwprostokątną zakłada prostopadłe do niej.

Na załączonym rysunku przedstawiono nowy sposób, zastosowany do przykrawania marynarki męskiej, oraz wzorzec. Fig. 1 przedstawia sposób ustalania niezbędnych dalszych wymiarów przodu marynar-

ki, fig. 2 — tyłu marynarki, fig. 3 przedstawia wzorzec, fig. 4 — wzorzec złożony w jednym końcu, w mniejszej skali, fig. 5 — wzorzec złożony na obu końcach, również w mniejszej skali.

Po zdjęciu z danej osoby zapomocą miary głównych wymiarów marynarki, przyczem objętość w piersiach ustala się np. na 980 mm, przechodzi się do ustalenia dalszych jej wymiarów, w celu wykrojenia z materiału przodu marynarki. W tym celu układa się materiał na stole i rysuje na nim, na lewym jego brzegu, linię pionową *I*, oraz linię poziomą *II*. Od linii *I* na prawo potrąca się na zakład 35 mm i otrzymuje w ten sposób linię *III*. Tę samą odległość potrąca się od linii *II* w górę i otrzymuje linię *IV*.

Zdjęta miarą objętość w stanie danej osoby niech wynosi np. 860 mm, wówczas bierze się czwartą część tej miary, to jest 215 mm, powiększoną o 20 mm, a więc razem 235 mm i w tej odległości kreśli się równoległą do linii *III*, otrzymując linię *V*, która przecina linię *IV* w punkcie *O*. Na linii *V* odmierza się od punktu *O* w górę całą długość 750 mm wymierzonej marynarki i otrzymuje się punkt 1. Od punktu 1 odmierza się na linii *V* wdół głębokość pachy równą 230 mm i otrzymuje punkt 2. Również od punktu 1 wdół odmierza się podług miary głębokość stanu, to jest 430 mm i otrzymuje punkt 3.

W powyższy sposób ustalona zostaje długość przodu marynarki.

Chcąc otrzymać szerokość przestrzeni pod pachą od przodu do pleców, stosuje się wzorzec (fig. 3), którego przeciwprostokątna ma długość równającą się czwartej części objętości w piersiach powiększoną o 30 mm (a więc $980/4 + 30 = 275$ mm). W punkcie 2 przykłada się dwa razy złożony wzorzec (fig. 5) pod kątem 45° do linii pionowej *V*. Punkt 4, w którym założone górne ramie wzorca przecina jego prawą przyprostokątną, jest punktem po-

szukiwanym. Odległość 2—4 stanowi szerokość przestrzeni pod pachą od przodu do pleców.

W ten sam sposób przykłada się pod kątem 45° dwa razy złożony wzorzec (fig. 5) do linii *V* w punkcie 3 i otrzymuje punkt 5. Odległość 3—5 jest szerokością boczną.

W celu otrzymania punktu 6, to znaczy punktu, w którym na ramieniu stykają się w przedniej części przód i tył marynarki z rękawem, przykłada się złożony swym prawym końcem wzorzec w punkcie 2 tak, że pozostała część załamanej przyprostokątnej przylega do linii 2—4. Górny punkt wzorca jest poszukiwanym punktem 6.

Celem ustalenia punktu 7, to jest punktu, który oznacza, jak daleko marynarka zachodzi pod szyję, przykłada się wzorzec niezłożony przyprostokątną do linii *V* w punkcie 2 tak, że prosty kąt wzorca znajduje się u góry. Lewy koniec poziomej przyprostokątnej jest poszukiwanym punktem 7.

Następnie szukać należy punktu, w którym na ramieniu stykają się koło szyi przód i plecy marynarki. Jest to punkt 8. W tym celu przykłada się dwa razy złożony wzorzec (fig. 5) w punkcie 7 do pościągniętej w tym punkcie poziomej linii 7—19 tak, że przeciwprostokątna przylega do tejże linii. Górny punkt zagięcia załamanej lewej przyprostokątnej daje nam punkt pomocniczy 9, następnie wzdłuż przyłożonego wzorca kreśli się linię *VI* równoległą do linii 7—9. Łącząc punkt 9 z punktem 6 otrzymuje się linię 9—6, na której leży punkt 8. Odległość punktu 8 od punktu 6 równa się odległości 15—16.

Wymiary tyłu marynarki wyznacza się w następujący sposób.

Kreśli się linię pionową *VII* i od linii poziomej *IV* odmierza na linii *VII* w górę według miary całą długość marynarki 750 mm, otrzymując punkt 10. Od punktu 10 wdół odmierza się według miary głębo-

kość pachy 230 mm, otrzymując punkt 11. Również od punktu 10 wdół odmierza się na linii VII długość stanu 430 mm i otrzymuje punkt 12. W punktach 12 i 13 odmierza się na odchylenie kręgosłupa w lewo 20 mm, i otrzymuje pionową linię VIII, równoległą do linii 12—13. Linia VIII przecina pociągniętą w punkcie 12 linię poziomą w punkcie 14 i łączy punkt 14 z punktem 10.

Chodzi teraz o znalezienie punktu 15, w którym stykają się tuż pod szyją przód i tył marynarki. Przykłada się w tym celu wzorzec dwa razy złożony (fig. 5) w punkcie 10 załamaną krawędzią do linii pionowej VII. Wolną górną część lewej przyprostokątnej dzieli się na dwie połowy i otrzymuje w punkcie podziału poszukiwany punkt 15, który łączy się łagodną krzywą z punktem 10.

W celu otrzymania punktu, w którym stykają się w tylnej części u góry pachy przód i tył marynarki z rękawem, to jest punktu 16, dzieli się odległość 10—11 na dwie równe części i otrzymuje punkt 17. W punkcie 17 kreśli się linię poziomą, odmierza na niej od linii VII według miary szerokość pleców 200 mm i otrzymuje się punkt 18. Przez punkt 18 kreśli się równoległą do linii VII linię IX. Następnie przykłada się dwa razy złożony wzorzec (fig. 5) wolną częścią lewej przyprostokątnej do linii IX tak, aby linia pozioma 18—17 przechodziła przez środek wspomnianej wolnej części lewej przyprostokątnej. Górny koniec tej przyprostokątnej daje poszukiwany punkt 16. Dalej łączy się punkt 16 z punktem 15 i odległość 15—16 przykłada do punktu 6 na linii 6—9 (fig. 1), dzięki czemu otrzymuje się punkt 8.

Należy obecnie ustalić szerokość pleców w stanie, to jest punkt 20. Przykładając jeden raz złożony wzorzec (fig. 4) w punkcie 12 do linii VII tak, aby wzorzec łamaną krawędzią przylegał do linii VII, a pozostała część przeciwprostokątnej sta-

nowiła górną poziomą, dzięki czemu lewy koniec przeciwprostokątnej oznaczy poszukiwany punkt 20.

Następnie ustalić należy szerokość pleców na dolnym brzegu marynarki, to jest punkt 21. Przykłada się więc w punkcie 13 jeden raz złożony wzorzec (fig. 4) załamaną krawędzią do linii VII tak, aby pozostała część przeciwprostokątnej stanowiła dolną poziomą. Lewy koniec przeciwprostokątnej jest poszukiwanym punktem 21.

W powyższy sposób ustala się na materiale główne wymiary marynarki. W celu otrzymania właściwego kształtu marynarki należy otrzymane poszczególne punkty odpowiednio połączyć.

Tak na przykład należy połączyć punkty 7, 8, 6, 2 i 4 przodu marynarki (7 jest to punkt pod brodą, a 8 -- punkt przy szyi). Ponieważ marynarka posiada tu łuk, przeto punkt 8 z punktem 7 łączy się odpowiednią krzywą.

Punkt 6 styka się z górnym końcem rękawa na plecach. W rzeczywistości linia 8—6 stanowi na marynarce linię przybliżoną do linii prostej, dlatego też te dwa punkty łączy się łagodnym łukiem.

Punkty 6, 2 i 4 stanowią przedni wykrój pachy. Punkty 6 i 2 łączy się odpowiednim łukiem. Punkt 4 oznacza, jak już zaznaczono, szerokość przestrzeni pod pachą od przodu do pleców. Ponieważ szew pachy marynarki sięga o pewną długość ponad poziomą 2—4, należy w punkcie 4 dodać odpowiedni dodatek do zaokrąglenia pachy. Punkt 4 jest więc w postaci języka wysunięty wgórę (fig. 1).

Podobnie zaokrągla się odpowiednio wszystkie inne niniejszym sposobem otrzymane punkty materiału, przykrawanego na marynarkę.

Powyższy sposób, opisany odnośnie do przykrawania materiału na marynarkę męską i wypróbowany przez dłuższy okres czasu nadaje się do przykrywania wszel-

kiej garderoby, zarówno męskiej jak i damskiej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób ustalania wymiarów materiału na ubranie zapomocą wzorca, znamieny tem, że stosuje się wzorzec, posiadający kształt równoramiennego trójkąta prostokątnego, którego przeciwprostokątna posiada długość równającą się ćwierci objętości piersi danej osoby, powiększonej o 30 mm.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że w odnośnych miejscach mate-

riału przykłada się wzorzec, którego jeden ostry kąt na trzeciej części długości przeciwprostokątnej jest składany prostopadle do tej przeciwprostokątnej.

3. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że w odnośnych miejscach materiału przykłada się wzorzec, którego oba ostre kąty, każdy na jej trzeciej części długości, są składane prostopadle do tej przeciwprostokątnej.

F e l i k s B a n a ś .

Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

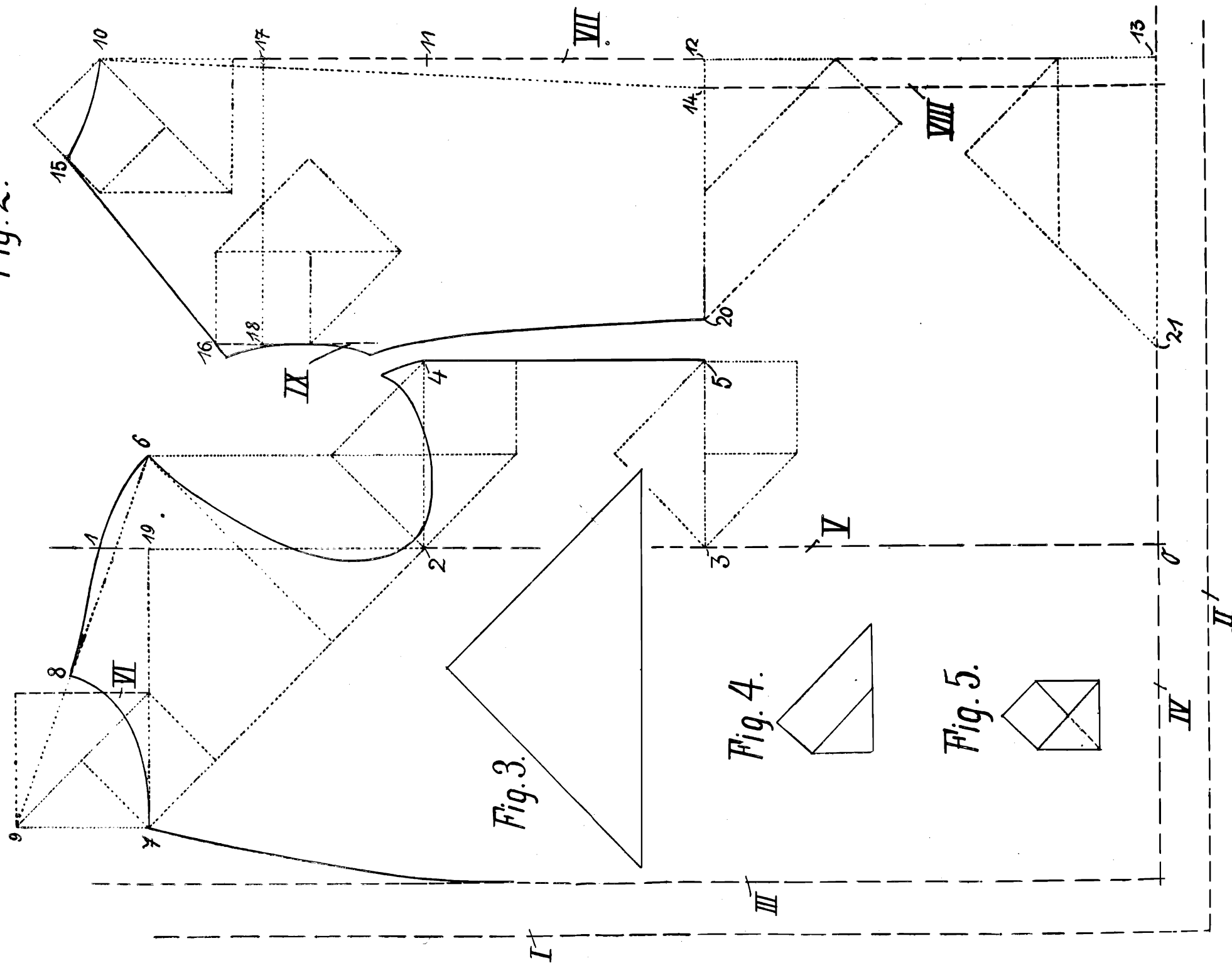

Fig. 2.

Fig. 3.

Fig. 4.

Fig. 5.